

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **P. S.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. z 1969 r.,

po rozpoznaniu wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowań zakończonych prawomocnymi wyrokami Sądu Apelacyjnego:

- 1) z dnia 11 stycznia 2001 r., sygn. akt ... 225/00, zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 czerwca 2000 r., sygn. akt ... 22/00;
- 2) z dnia 10 października 2011 r., sygn. akt ... 83/01, zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 29 grudnia 2000 r., sygn. akt ... 25/00,

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić wniosek;**
- 2) zwolnić skazanego od zapłaty kosztów sądowych postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania.**

UZASADNIENIE

Obrońca P. S. wniósł wniosek o wznowienie postępowań zakończonych prawomocnymi wyrokami Sądu Apelacyjnego:

- 1) z dnia 11 stycznia 2001 r., sygn. akt ... 225/00 zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 czerwca 2000 r., (sygn. akt ... 22/00) oraz
- 2) z dnia 10 października 2001 r., sygn. akt ... 83/01, zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 29 grudnia 2000 r., (sygn. akt ... 25/00)

i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W., podnosząc zaistnienie w sprawie przesłanki wznowieniowej z art. 540 § 3 k.p.k.

W odpowiedzi na powyższy wniosek, Prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o oddalenie tego wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazać należy, że wniosek obrońcy skazanego nie jest oparty na żadnej z przewidzianych w art. 540 k.p.k. lub 540a k.p.k. podstaw uzasadniających wznowienie postępowania. Wskazana przez obrońcę skazanego okoliczność z art. 540 § 3 k.p.k. nie zaistniała w niniejszej sprawie. Nie zostało bowiem wskazane we wniosku (ani też nie jest też znane z urzędu Sądowi Najwyższemu) żadne rozstrzygnięcie organu międzynarodowego, które obligowałoby do wznowienia dwóch objętych wnioskiem postępowań przeciwko skazanemu P. S.

Argumentacja zawarta we wniosku nie opiera się na wskazaniu zaistnienia zdarzeń zawartych w katalogu przesłanek wznowieniowych, lecz dotyczy kwestii naruszenia prawa materialnego, tj. art. 4 § 1 k.k. Oparta jest ona bowiem na stwierdzeniu, że w sprawach tych zastosowano wobec oskarżonego obowiązującą w chwili orzekania ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 – dalej k.k.), zamiast obowiązującej w czasie popełnienia czynów ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 13, poz. 94 ze zm. – dalej d.k.k.). W ocenie wnioskującego przepisy d.k.k. były dla oskarżonego względniejsze, gdyż przewidywały możliwość orzeczenia zamiast kary śmierci (na którą obowiązywało ustawowe moratorium – art. 5 dnia 12 lipca 1995 r. o zmianie Kodeksu karnego, Kodeksu karnego wykonawczego oraz o podwyższeniu dolnych i górnych granic grzywien i nawiązek w prawie karnym; Dz. U. Nr 95, poz. 475) kary 25 lat pozbawienia wolności. Wobec tego, zastosowanie w przypadku P. S. Kodeksu karnego z 1997 r., który prócz kary 25 lat pozbawienia wolności przewiduje również karę dożywotniego pozbawienia wolności, co zdaniem obrońcy skazanego stanowi naruszenie art. 4 § 1 k.k.

W istocie obrońca skazanego zarzuca, że doszło do naruszenia prawa materialnego w postępowaniach objętych wnioskiem o ich wznowienie. Zarzut taki,

o ile nie ma charakteru uchybienia określonego w art. 439 § 1 k.p.k., nie stanowi jednak samoistnej podstawy do wznowienia postępowania

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.